

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Studier til en bibelsk Rimkrønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Studier til en bibelsk Rimkrønike", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 147. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_470_2-txt-shoot-idm183.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Skabelsen.

1 Hvad er det, vi skue,
Paa græsgrønne Tue
Med Høielofts-Tag:
Hvor Skyerne blaane,
Hvor Natten har Maane,
Og Solen gjør Dag;
Hvor Stjernerne blinke,
Hvor Blomsterne vinke,
Hvor Skibene gaee;
Hvor Bjerger og Dale,
Og Hytter og Sale,
Gjør store og smaa;
Hvor Ormene krybe,
Hvor Fuglene flyve,
Og Fluerne med,
Hvor Havet og Landet,
Hvor Ilden og Vandet,
I Strid finde Sted;
Hvor Dyrenes Gange
Og Navne er mange,
Som selv de ei veed,
Mens kun over Vrimlen
Sig høiner mod Himlen
148Een Menneskehed,
Hvad er det, vort Øie,
I Dal og paa Høie,
Vidunderlig seer,
Og hvad mon vi ere,
Vi Blandinger sære
Af Lys og af Leer,
Som dertil fik Evne,
At tælle og nævne
Og tænke paa Alt,
Men ikke den Vælde,
At sætte paa Nælde
Et Blad som affaldt,
See Ingen, som mægter,
Hvad Skæbnen os nægter,
Men kan dog forstaae,
Af Vugger og Grave,
At Høie som Lave
Kun lidet formaae?
Hvad er vi da Andet,
Med Ilden og Vandet,
Med Fisk og med Fugl,
End Værk af den Høie,
Som, dulgt for vort Øie,
Dog seer os i Skjul:
Den underlig Store,
Hvis Finger vi spore
I Soel og i Siv,
Som veed, hvad vi mene,
Og raader alene
For Død og for Liv!
Hvad er det vort Øre
Kan mærke og høre,
149Som aldrig vi saae,
Hvor Stormene suse,
Og Bølgerne bruse,
Og Kløkkerne slaee,
Hvor Hornene runge,
Hvor Fuglene sjunge

Med Stigen og Fald,
Hvor Toner udtrænge
Fra Struber og Strænge
I tusinde Tal;
Hvor rullende Torden
Fuldhøit over Jorden
Gjenlyder i Sky,
Mens Lynene knittre,
Saa Bjergene sittre,
Og Kæmperne flye?
Hvad er det, vi høre,
Naar Læber sig røre
Hos Menneske-Børn,
Hvad er det for Vinger,
Hvorpaa sig opsvinger
Vor Sjæl som en Ørn?
Ja, Menneske-Stemme!
Hvor haver han hjemme,
Den Fremmedes Søn,
Som kom fra det Fjerne,
Til Hjerte og Hjerne,
At fostres i Løn,
Og haver sin Vugge,
Bag Høielofts Glugge,
I Øret sin Junge,
Sin Gang-Vogn paa Tunge,
Sin Væрге i Tand,
150I Panden Høi-Sale,
Og Høielofts-Svale
Paa Læbernes Rand,
Og springer fra Oven
I Dybet forvoven,
Saa let som en Vind,
Og falder saa ind,
Som lystig beruset,
Med Døren i Huset,
I fremmede Sale,
Til Død eller Dvale,
Til Fryd eller Sorg,
Men sidder tillige,
Som sært er at sige,
Paa Fædrene-Borg?
Hvor har dog vel hjemme
Det Ord, som fik Stemme
Paa Tunger af Støv,
Gaaer lukt gjennem Øre,
Kan Tankerne føre,
Som Vindene Løv,
Kan Hjerter bevæge,
Saa Glæderne lege,
Som Fiske i Vand,
Men og, saa derinde
Mon Smerter oprinde,
Som Bølger i Strand;
Kan rulle som Torden
Med Lyn over Jorden,
Slaae Revner i Fjeld,
Kan Blomster i Flokke
Af Støvet oplukke,
Som rislende Væld,
151Kan klukke, kan runge,
Kan storme, kan sjunge,
Kan døe, og opstaae,
Har Tanken i Lænke,
Kan meer end vi tænke,
End sige da saae?

2 Hvad selv sig som Gaader
Kun finder, ei raader,
For Alt er i Gjæld,
Til Den, som paa Vinger
Med Vidskab udspringer
Af Evigheds Væld,
Kun Ham, i det Høie,
Som skabde det Øie,
Der finder hans Spor,
Han lærte vor Tunge
At tale og sjunge,
Han skabde vort Ord!

3 Da Støv laae i Mørke,
Da Haver, med Ørke,
Stod dybt under Vand,
Da Øre og Øie
Var kun hos den Høie,
Den Evigheds-Mand;
Da aanded Han over
De kulsorte Vover,
Da toned Hans Ord:
Skin, Lys over Mørke!
Skin, Soel over Ørke!
Løft Hoved, du Jord!
Læg, Sand, dig i Lave,
152 Til Dæmning for Have!
Groe, Tue, dig grøn!
Spring Rose, med Lilje,
Paa græsgrønne Tilje,
I Kjortelen skiøn!
Op, Træer, nu alle,
Som Navnene falde
I Dugning og Kveld,
Med Naale og Blade!
Hver søge sit Stade
Paa Mark og paa Fjeld!
Vær snart til at føde
Din bugnende Grøde,
Du storladne Hav!
Viis, Luft under Himlen,
I Vingslægt-Vrimlen,
Hvad Kraft Jeg dig gav!
Opspringer med Glæde,
Gestaltede Spæde,
Af Jorderigs Dyb!
Opmylrer af Mulde
I Varme og Kulde,
Utallige Kryb!

4 Saa klang det fra Oven,
Og Luften og Voven
De gjorde, som sagt,
Og Bjerger med Dale
De lod sig befale,
Saa Ordet fik Magt.
Da Gjenlyd af Stemme
Fik Klipper i Gjemme,
Som Fuglenes Bryst;
153 Hvad Ordet gav Øre,
Fik Drift til at høre
Paa Guddommens Røst.
See, sagde den Første,
Nu gjør Vi det Største,
Som Støvet er til,
En Skabning Vi signe,

Til Ordet at ligne,
Saameget han vil!
Stig høit under Himlen,
Staae høit, over Vrimlen
I Jorderigs Dal,
Du Jord-Klimp hin fine,
Med bydende Mine,
Som Konger i Sal!

- 5 Saa taled den Milde,
Det Levendes Kilde,
Den Gudernes Gud,
Af Gudsommer-Varmen
Han aanded i Barmen
Paa Støv-Kongen prud.
Det gjorde den Gode,
Saa rundet af Rode
Er Menneskens Kjøøn!
Saa Ordet, I Unge,
Paa Menneske-Tunge
Har avlet en Søn!
Den Søn maa dog lære
Sin Fader at ære,
Og prise med Flid;
Det Ord uden Mage,
Som skabde saa fage
154Al Verden saa vid!
Ja, priser med Glæde,
I Puslinger spæde,
Det Almagtens Ord,
Af Godhedens Kilde,
Som ydmyg sig vilde
Forplante paa Jord!
I Menneske-Tunger!
O, taler og sjunger
Dog som I har Byrd!
Hvis den I forglemme,
Da arve jer Stemme
Umælende Dyr!

- 6 Søndag og Mandag,
Tirsdag og Onsdag,
Torsdag og Fredag,
Saa vi dem kalde,
Dagene Alle,
To Gange tre,
Skabelsens Døgne,
Daadfulde, søgne,
Sære at see!
Himlen for Oven,
Marken og Voven,
Fuglen og Skoven,
Dyrene milde:
Tamme og vilde,
Himmerigs Slot,
Jorderigs Drot,
Skaberen skued,
Ham det og hued
Altsammen godt!

- 7 155Søndag og Mandag,
Tirsdag og Onsdag,
Torsdag og Fredag,
Døgnene travle
Ro skulde avle:
Lørdag tilsmile

Skabningen Hvile,
Alt som det lød:
Verden er færdig,
Skaberen værdig,
Hvilen er sød!